

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 299/09-55

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2009 o prijatej sťažnosti B. R., H., zastúpenej advokátom JUDr. N. T., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 Er/1042/2007 z 13. februára 2009, ktorým nevyhovel jej námietkam proti exekúcii, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo B. R. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 Er/1042/2007 z 13. februára 2009, ktorým nevyhovel jej námietkam proti exekúcii, porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 Er/1042/2007 z 13. februára 2009, ktorým nevyhovelo námietkam proti exekúcii, **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Okresnému súdu Humenné na nové konanie a rozhodnutie.

3. B. R. finančné zadosťučinenie **n e p r i z n á v a**.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **u k l a d á** uhradiť B. R. trovy konania v sume 438,57 € (slovom štyristotridsaťosem eur a päťdesiatsedem centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. N. T., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Humenné **j e p o v i n n ý** uhradiť štátu trovy konania v sume 438,57 € (slovom štyristotridsaťosem eur a päťdesiatsedem centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 299/09-38 z 10. novembra 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť B. R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) z 13. februára 2009 sp. zn. 10 Er/1042/2007, ktorým nevyhovelo jej námietkam proti exekúcii.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 4011/09 zo 4. decembra 2009 doručeným ústavnému súdu 9. decembra 2009, z ktorého okrem iného vyplýva, že sa stotožňuje s vyjadrením konajúcej sudkyne JUDr. I. G., ktorá uviedla:

„Uznesením Okresného súdu Humenné č. 10 Er 1042/2007 zo dňa 13. 2. 2009 súd nevyhovел námietkam povinnej vo veci vykonania exekúcie oprávneného I. s. r. o. L. V sťažnosti sťažovateľky sa uvádza, že súd sa nezaoberal všetkými dôvodmi, ktoré uvádzala vo svojich námietkach. Z obsahu odôvodnenie hore uvedeného uznesenia vyplýva, že súd sa v odôvodnení nezaoberal len jednou z námietok oprávnenej a to nesprávne označenie oprávneného v platobnom rozkaze. Z odstupom času nie je možné sa vyjadriť z akých dôvodov, tieto skutočnosti uvedené v odôvodnení nie sú.

Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku môže povinný vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo bránia jeho vykonateľnosti alebo sú tu dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Ako to vyplýva z hore citovaného uznesenia súd nezistil žiadnu so skutočnosti uvedených v ustanoveniach § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Riadne bolo preukázané postúpenie pohľadávky na terajšieho veriteľa. Aj pokiaľ by povinná o tejto skutočnosti nevedela, mohla plniť pôvodnému veriteľovi tak, ako je to uvedené v odôvodnení tohto uznesenie. Nesprávne označenie úroku, či úroku z omeškania so právnym vyjadrením percentuálnej výšky a doby od kedy je úrok priznaný nespôsobuje zánik vymáhané nároku, ani nebráni jeho vykonateľnosti a nie je ani dôvodom pre ktorý by bola exekúcia neprípustná.

Aj keď v hore citovanom uznesení sa súd nevysporiadal s námietkou povinnej ohľadom nesprávneho označenia navrhovateľa v platobnom rozkaze, mám za to, že na túto skutočnosť mohla sťažovateľka poukázať podaním odporu voči platobnému rozkazu č. Ro 9181/97 zo dňa 8. 11. 1997, ktorý je bol doručený dňa 5. 1. 1998. Taktiež pokiaľ sa cítila byť poškodená na svojich právach mohla podať návrh na zastavenie exekúcie s uvedením tohto dôvodu a súd by sa týmto dôvodom zaoberal. Aj keď odôvodnenie hore citovaného uznesenia neobsahuje skutočnosti, ako sa súd vysporiadal s námietkou sťažovateľku, ktorou namietala nesprávne označenie navrhovateľa, mám za to, že s ostatnými dôvodmi, aj keď veľmi stručne sa súd vysporiadal a nezistil žiadne skutočnosti,

ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo bránili jeho vykonateľnosti a ani nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by exekúcia bola neprípustná.“

Právny zástupca sťažovateľky sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 11. decembra 2009, v ktorom okrem iného uviedol:

«Tvrdenie porušovateľa, podľa ktorého sa porušovateľ v odôvodnení predmetného Uznesenia zo dňa 13. 02.2009, sp. zn.: 10 Er/1042/200-55 (ďalej len „Uznesenie“), nezaoberal len jednou z námietok sťažovateľky, a to námietkou nesprávneho označenia oprávneného v platobnom rozkaze, ktorý je exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní, neobstojí, nakoľko z obsahu odôvodnenia Uznesenia je jednoznačne zrejmé, že sa porušovateľ v odôvodnení Uznesenia nezaoberal ani dôvodom, ktorý sťažovateľka uviedla v treťom bode svojich Námietok proti exekúcii č. EX 4345/07 zo dňa 04. 05. 2008, doručených konajúcemu súdnemu exekútorovi dňa 06. 05. 2008 (ďalej len „Námietky“).

Porušovateľ má pravdepodobne v zmysle svojho stanoviska za to, že v krátkom štvrtom odseku odôvodnenia Uznesenia, dostatočne reagoval aj na dôvod námietok uvedený sťažovateľkou v bode tri Námietok. Sťažovateľka má však naďalej za to, že uvedeným spôsobom sa porušovateľ čiastočne vypořiadal len s dôvodom uvedeným v prvom bode Námietok, pričom je potrebné rozlišovať, že kým v prvom bode námietok išlo o skutočnosť, že subjekt oprávnený v zmysle exekučného titulu nebol totožný so subjektom, ktorý sa ako oprávnený uvádzal v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že postúpenie predmetnej pohľadávky z pôvodného oprávneného (T., a. s. K. - podľa platobného rozkazu) na nového oprávneného (I., spol. s r. o., L.) nebolo sťažovateľke postupom vôbec oznámené a ani postupníkom preukázané, v treťom bode Námietok sťažovateľka namietala - upozorňovala na potrebu preskúmania skutočnosti, či údajnou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo k postúpeniu tej pohľadávky, ktorá je predmetom platobného rozkazu, teda či zo zmluvy o postúpení jednoznačne a určito vyplýva, že pohľadávka, ktorá bola postúpená na oprávneného je tá, ktorá je predmetom exekučného titulu. Takýmto potrebným „stotožnením“ pohľadávky sa porušovateľ v odôvodnení Uznesenia podľa sťažovateľky nevyřiadal.

Tak ako to bolo uvedené v Doplnení sťažnosti zo dňa 19. 10. 2009 (ďalej len „Doplnenie sťažnosti“), v odseku štyri odôvodnenia Uznesenia uvedená argumentácia konajúceho súdu o irelevantnosti námietky sťažovateľky k prechodu práva z exekučného

titulu na oprávneného (I., spol. s r.o., L.) je len strohou konštatáciou faktu (že súdu bol preukázaný prechod práva na oprávneného predložením Zmluvy o postúpení pohľadávky), vôbec však nerieši otázku dopadu nesplnenia povinností podľa ustanovenia § 526, ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov na možnosť postupníka domáhať sa u povinného zaplatenia postúpenej pohľadávky prostredníctvom súdneho exekútora a ani otázku „stotožnenia“ pohľadávky uvedenej v zmluve o postúpení s pohľadávkou, ktorá je predmetom exekučného titulu pričom práve tieto spojitosti sa svojou námietkou v prvom a treťom bode svojich Námietok snažila sťažovateľka objasniť.

Aj keby sme pripustili, že konajúci súd sa v rámci rozhodovania v odseku štyri odôvodnenia Uznesenia vyrovnal s dôvodmi uvedenými tak v prvom ako aj v treťom bode Námietok sťažovateľky a meritórne tak o nich rozhodol, čo ale nepripúšťame, nie je možné ignorovať fakt, že sa pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal dôvodmi uvedenými v druhom bode Námietok, ba čo viac, nevyvinul v odôvodnení ani žiadnu snahu vysvetliť, prečo tak konal (prečo sa s uvedeným dôvodom ani nezaoberal).

Opakovane podotýkame, že v celom odôvodnení Uznesenia, úplne absentuje prinajmenšom čo i len stručný opis dôvodov, ktoré sťažovateľka uviedla v druhom bode svojich Námietok, čím konajúci súd evidentne svojvoľne ignoroval a vôbec nebral do úvahy časť Námietok riadne podaných voči predmetnej exekúcii sťažovateľkou. Túto skutočnosť v konečnom dôsledku potvrdzuje priamo sám porušovateľ vo svojom stanovisku (viď odsek 2 a odsek 5 stanoviska porušovateľa).

Na základe týchto skutočností ako aj ďalších skutočností uvedených v Doplnení sťažnosti sme naďalej toho názoru, že krátke odôvodnenie Uznesenia v jeho odsekoch štyri až sedem nie je v súlade s ustanovením § 157, ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, nevysvetľuje akými úvahami sa pri hodnotení námietok konajúci súd riadil a najmä nepôsobí presvedčivo. V tejto súvislosti považuje sťažovateľka za potrebné podotknúť, že porušovateľ sám konštatuje vo svojom stanovisku, že odôvodnenie Uznesenia sa s jednotlivými bodmi Námietok sťažovateľky (okrem dôvodov uvedených v bode dva a tri námietok) vypořádalo „veľmi stručne“ (viď odsek 5 stanoviska porušovateľa).

Máme naďalej za to, že zo strany konajúceho súdu v predmetnom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa článku 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tak ako je to uvedené v Doplnení sťažnosti a domnievame sa, že rozhodnutím Okresného súdu Humenné (porušovateľa) zhmotneným v Uznesení nebolo plne realizované základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46, ods. 1 Ústavy SR.».

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorého porušenie sa namieta, nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy. Uvedené princípy sa uplatňujú aj pri nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí, ktorý je osobitným druhom civilného procesu.

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký

prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností.

V rámci svojej judikatúry ústavný súd tiež vyslovil, že „Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03). Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru teda vyžaduje, aby sa súd jasným, právne konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Podľa názoru ústavného súdu predmetné rozhodnutie okresného súdu uvedené atribúty nespĺňa.

Po preskúmaní uznesenia okresného súdu sp. zn. z 13. februára 2009 sp. zn. 10 Er/1042/2007 a podrobných námietok sťažovateľky na šiestich stranách, ktoré sú v súdnom spise vedené na č. l. 27 až 29, ústavný súd konštatuje, že toto rozhodnutie okresného súdu nedáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď takmer na žiadne otázky, na ktoré sťažovateľka v námietkach poukazovala, čo priznáva čiastočne aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

Podstata námietok sťažovateľky, na ktoré nedal okresný súd žiadnu, resp. jasnú odpoveď, spočívala v tom, že subjekt oprávnený v zmysle exekučného titulu nie je totožný so subjektom, ktorý sa ako oprávnený uvádza v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a v tom, že postúpenie predmetnej pohľadávky z pôvodného oprávneného (T., a. s., K. - podľa platobného rozkazu) na nového oprávneného (I., spol. s r. o., L.) nebolo sťažovateľke postupom vôbec oznámené a ani postupníkom preukázané, tak ako si to vyžaduje ustanovenie § 526 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.

V druhom bode námietok sťažovateľka poukázala na nesprávne označenie oprávneného v platobnom rozkaze, ktorý je exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní, resp. na označenie neexistujúceho subjektu v tomto platobnom rozkaze, a namietala, že takýto vadný exekučný titul nie je materiálne vykonateľný.

V treťom bode poukázala na potrebu preskúmania skutočnosti, či údajnou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo k postúpeniu tej pohľadávky, ktorá je predmetom platobného rozkazu, a vo štvrtom bode namietala nesúlad návrhu na vykonanie exekúcie a samotného exekučného titulu a argumentovala tým, že kým má povinný v zmysle platobného rozkazu - exekučného titulu priznané právo na zaplatenie úrokov v určenej ročnej percentuálnej výške, poverenie na vykonanie exekúcie z 21. januára 2008 vydané v predmetnej exekúcii okresným súdom na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie uvádza už „*úroky z omeškania - odlišné príslušenstvo pohľadávky*“.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti a spisu okresného súdu zistil, že takmer všetky námietky sťažovateľky sú opodstatnené. V rozhodnutí okresného súdu úplne absentuje čo i len stručný opis dôvodov, ktoré sťažovateľka uviedla v druhom a treťom bode svojich námietok, teda konajúci súd ich vôbec nebral do úvahy a svojvoľne ich odignoroval.

Obdobne ústavný súd konštatuje, že ani ďalšia časť odôvodnenia rozhodnutia nie je jasná a presvedčivá a v tomto smere sa ústavný súd tiež stotožňuje a argumentmi sťažovateľky (týkali sa napr. konštatovania „*o irelevantnosti námietky sťažovateľky k prechodu práva z exekučného titulu na oprávneného (I., spol. s r. o., L...)*“), ktoré „*vôbec však nerieši otázku dopadu nesplnenia povinností podľa ustanovenia § 526, ods. 1 Občianskeho zákonníka na možnosť postupníka domáhať sa u povinného zaplatenia postúpenej pohľadávky prostredníctvom súdneho exekútora*“, a tiež riadneho odôvodnenie uznesenia „*v odseku šesť je vágne, keďže sa v ňom konajúci súd úplne a presvedčivo nevyporiadal s evidentnou zámenou dvoch rôznych právnych inštitútov - úroku a úroku z omeškania v zmysle ustanovenia § 121, ods. 3 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného ustanovenia Občianskeho zákonníka ide o úplne odlišné príslušenstvá pohľadávky...*“.

Po preskúmaní všetkých námietok sťažovateľky a uznesenia okresného súdu preto ústavný súd nemal inú možnosť ako konštatovať, že odôvodnenie nie je v súlade ani s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a vykazuje značné prvky arbitrárnosti.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd postupoval v exekučnom konaní pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky proti exekúcii v rozpore s procesnými zásadami (najmä Exekučným poriadkom a Občianskym súdnym poriadkom) a ústavnoprocenými princípmi (právna istota), čím porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 402/08).

Nad rámec k tomu treba zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach tohto prípadu ani neprislúchalo posudzovať, či námietkam sťažovateľky sa malo, alebo nemalo vyhovieť, či už čiastočne alebo v plnom rozsahu. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o nich spĺňalo požiadavku ústavnosti (riadne odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

III.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľky bolo potrebné nielen napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie.

V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí. V opätovnom rozhodovaní o námietkach sťažovateľky bude jeho úlohou riadne a zrozumiteľne vysporiadať sa so všetkými námietkami sťažovateľky v relevantnom skutkovom a právnom odôvodnení rozhodnutia.

V súlade s § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd tiež zaoberal žiadosťou sťažovateľky o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka požadovala finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € najmä z dôvodu, že je „*povinná trpieť stav právnej neistoty...*“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd však finančné zadosťučinenie sťažovateľke nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky sa v tomto konaní náprava dosiahne najmä zrušením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. N. T. Sťažovateľka žiadala v podaní z 11. decembra 2009 úhradu trov konania v sume 438,57 € za tri úkony právnej služby.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 € (20 949,92 Sk). Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu z 11. decembra 2009) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 115,90 € , t. j. za tri úkony spolu 347,70 €. Spolu s režijným paušálom 3 x 6,95 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) bola úhrada priznaná v celkovej sume 368,55 €.

Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % (t. j. o 70,02 €) podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume **438,57 €**.

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd o sťažovateľkou uplatnených trovách konania tak, ako to je uvedené v bodoch 4 a 5 výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009